

Večer Pufík obcházel záhony modrých růží na zahradě a čekal na Pepíka. Jenže ten měl zpoždění, a tak si Pufík řekl, že mezitím něco napíše do své velké bílé knihy. Napsal několik stránek, ale Pepík pořád nikde. Pufík si sedl do houpací sítě pod stromem, na chvíli zavřel oči a začal si zpívat písničku, jak s vílou létají nad obláčky. Pořád přitom myslel na Pepíka, kde asi je a jestli se mu něco nestalo. Už to vypadalo, že Pufík snad usne, když vtom se objevil Pepík.

„Ahojda, Pufíku, ahojda, kamaráde. Jak se máš? Já jdu dnes pozdě,“ pozdravil Pepík a bylo vidět, jak je rád, že Pufíka zase vidí.

„Ahojda, Pepíku, ahojda jahoda, ty můj kluku ušatá. A kde ses tak zdržel?“ ptal se překvapený plyšák, „já už myslel, že nepřiđeš.“

„Ale kdepak, do Pohádkové Lhoty jsem se moc těšil. Jenže jsem dřív nemohl. Jeli jsme s maminkou domů ze školky vlakem, ale maminka cestou usnula a já

35

PLYSOVA

ji nemohl vzbudit. Takže jsme přešli několik stanic, museli jsme se vracet a domů jsme přijeli skoro až za tmy. A proto jsem šel později spát. Ale to nevadí, hlavně že jsem už tady.“

„Přesně tak, kamaráde, hlavně že jsi už tady,“ povídá spokojeně Pufík. „A víš co? Když jsem tu na tebe čekal, zpíval jsem si písničku a přál jsem si, abys přišel. Přál jsem si to moc, pořád jsem na to myslel, a když jsem otevřel oči, byl jsi tady.“ Pufík zakoulel očima a dodal tajemně: „Pepíku, já jsem si tolik přál, aby sis přišel hrát, a ono se mi to splnilo.“

„No ne, Pufíku, ty umíš plnit přání?“ zeptal se překvapeně Pepík. „Já bych chtěl taky nějaké splnit.“

„Ale kdepak, rozumbrado, já jsem sice nejchytřejší plyšák, protože všechno znám, ale přání plnit neumím.“ Pufík se usmál, protože věděl, na co Pepík myslí, a měl už výborný nápad. „Pepíku, jestli chceš, můžeme se jít podívat k jedné studánce, která se ti bude moc líbit.“

„Hurá, pojďme ke studánce!“ zvolal Pepík.

A tak se vydali na cestu. Prošli Plyšovou ulicí kolem prodejny pohádkových potřeb a došli až k Marcipánovému domu. Tam se zastavili, protože oba došli chuť na kousek toho nejsladšího marcipánu na světě. Zakleпали na dveře a požádali pana Dortíka,

jestli by jim na cestu nedal malou marcipánovou svačinku. Pan Dortík byl rád, že přišli, však je v Marcipánovém domě dost svačinek pro všechny, kdo mají chuť na sladké. Hezky zabalil každému marcipánový kousek, popřál šťastnou cestu a dohodl se s Pufíkem, že někdy vezme Pepíka na delší návštěvu do Marcipánového domu. Pepík byl nadšený, už se moc těšil. Ale taky tahal Pufíka za packu, protože už se nemohl dočkat, až přijdou ke studánce, která plní přání. Takže vyrazili, zahnuhli za roh a po pár krocích byli na místě.

Studánka byla docela malá, Pepík ji oběhl raz dva. Kolem rostlo velké kapradí a celé okolí vypadalo malebně. Ze studánky vytékal pramínek vody, který si vytvořil v trávě cestičku rovnou do Diamantového

sadu. Pufík přišel až k okraji studánky a podíval se do průzračně čisté vody. Na dně ležely barevné kameny a úžasně se leskly.

Pufík si sedl a stále okukoval dno, jestli něco neuvidí. Pepík mezitím nelenil, stoupl si na druhou stranu a rovnou spustil: „Studánko, studánko, splň mi jedno přáníčko. Přál bych si mít letadlo!“

Tvářil se u toho velmi dospěle, a ještě si přitom dupl nožkou.

Jenže v tu chvíli se ze studánky ozval tenký hlásek: „Kdo mi to dupe nad hlavou!? A jaké letadlo? Kde si myslíte, že jste, na letišti!? Vidíte tady snad nějaké letiště?“

Pepík nevěděl, kdo to mluví. Ale tušil, že letadlo asi nedostane.

Pepík se nahnul k hladině a spatřil raka v červeném fraku, jak pobíhá po studánce a cvaká klepítky. Na očích měl brýle z rybích šupin, zpod rudých vousů vyčuhovala zamračená ústa, a pořád mlel: „Prý letadlo. Včera to bylo auto, dnes letadlo, s čím přijdou zítra, budou chtít raketoplán a letět na měsíc!?“ Pak znovu zacvakal klepítky, zamával červeným frakem a přeběhl na druhou stranu, kde seděl Pufík. Stále ještě trochu vyčítavě, ale už s úsměvem pod vousy lamentoval: „A kdo si

jako myslí, že já jsem, kouzelná babička? Že mám pod vodou pytel s letadly? Hahá, kdepak, já jsem pohádkový rak, červený mám frak a taky dobrý zrak. Takže mě nikdo neošálí.“

A nakonec se zachechtal, protože to byl vlastně veselý rak, který se někdy jenom trochu rozčílí.

„Dobrý den, Klepítko, my jsme tě nechtěli vyrušit,“ omlouval se Pufík, který raka dobře znal. „Slíbil jsem Pepíkovi, že mu ukážu pohádkovou studánku, ale neřekl jsem mu, co a jak. A protože je Pepík jako každý malý kluk zvědavý, tak na nic nečekal a rovnou si něco přál.“

Pufík mrkl na raka, který si mezitím prohlížel Pepíka.

